

[Arne Bjerregaard]

i indledningen, vil vi være med til. Men lad os så finde ud af, hvad der er reelt, og ikke hvad der er debtors eller kreditors gevinst.

Ib Christensen (DR):

Dette forslag er jo en ganganger, og jeg kunne nøjes med at henvise til folketingets forhandlinger 1976-77, 2. samling, sp. 1766-68, hvor jeg gjorde mine bemærkninger på retsforbundets folketingsgruppes vegne. Det vil jeg imidlertid ikke nøjes med, men komme med et par uddybende bemærkninger.

For det første vil vi gerne også denne gang påskønne de intentioner, der ligger bag ved det kommunistiske forslag, selv om vi ikke er enige i dem alle sammen. Det er et alvorligt problem, som der anstændigvis og snarest må gøres noget ved fra regeringens og folketingets side. At vi ikke er helt enige, skyldes, at vi ikke ønsker, at man angriber bygningerne med et forslag som dette, fordi det på meget lang sigt vil betyde, at man sætter en stigende offentlig prioritering ind i folks huse, og på meget lang sigt en egentlig samfundsovertagelse af folks huse.

Det er ikke særlig klogt politisk. Det, der derimod er klogt politisk, og det, der er forståelse for langt ind i borgerlige kredse, uanset de ytringer, der kom fra en række borgerlige partiers side her, er, at vi skal bekæmpe den asociale, inflationsfremmende og erhvervsfjendske jordspekulation. Derfor havde vi foretrukket, at man havde begrænset forslaget til en offentlig prioritet i jorden; så havde det også været langt mere salgbart over for befolkningen.

Der er et flertal i dette folketing, hvis man skal dømme efter partiernes principprogram: socialdemokratiet, det radikale venstre, de marxistiske partier og retsforbundet, et meget stort og komfortabelt flertal for en samfundsovertagelse af jorden, hverken mere eller mindre, og det er det, der skal gøres noget ved.

Om kort tid vil mit parti fremsætte sit eget forslag om en jordreform, og vi håber da på tingets velvillige modtagelse af dette forslag. Det kommer som sagt om meget kort tid, og så kan det indgå i drøftelserne lige så vel som dette forslag og eventuelle andre.

Skatte- og afgiftsministeren kom med en udtalelse, der unægtelig, sådan som tiden er fremskreden for denne sag, var forbløffende,

idet han henviste til augustforlig I. Men se, nu har vi jo i dag hørt både hr. Bollmann fra centrum-demokraterne og hr. Arne Bjerregaard tale. På baggrund af de bemærkninger, som hr. Erhard Jakobsen kom med ved åbningsdebatten, hvor hr. Erhard Jakobsen konstaterede, at centrum-demokraterne ikke ville være med til noget som helst på dette område, som ikke også venstre og de konservative kunne gå med til, og på baggrund af hr. Arne Bjerregaards udtalelser, på baggrund af, at kristeligt folkeparti jo har erklæret, at de er frigtort fra augustforlig I, så må det i sandhed være udtryk for en ukuelig optimisme, at skatte- og afgiftsministeren tror, at der er noget at opnå ved nye forhandlinger med de to partier. Man må unægtelig give hr. Bernhard Baunsgaard ret i, at det forekommer ret så usigtsløst.

Jeg vil opfordre skatte- og afgiftsministeren til at lytte til hr. Bernhard Baunsgaards råd om, at disse forhandlinger – når nu ministeren insisterer på dem – får lov til at forløbe ikke i halve år, men i uger, og så se, hvad der kommer ud af det. Når man så har konstateret, at der ikke kommer noget ud af det, så må ministeren gå til anden side, gå til det flertal, der naturligt er her i tinget, hvis ellers regeringen og socialdemokratiet vil bruge det.

Jeg vil advare imod, at man indskiber sig i nye kapitalvindingsskatter eller i forøgelse af kapitalvindingsskatten. Vi ved, at den overvælttes på køberne. Vi ved, at den ikke sænker, men forhøjer jord- og ejendomspriserne. Det, der skal til, og det kan nationaløkonomerne også belære os om, er en løbende afgift på fast ejendom, specielt en løbende afgift på jordbesiddelse. Det er det, der virkelig kan få jordpriserne ned. Derfor håber jeg, at regeringen vil nå til dette resultat.

Dertil kommer, at problemet med overgangsjorden kun er det mindste problem. Det, der er det generelle problem, er den almindelige jordværdistigning, den almindelige inflationsskabte og den almindelige samfundsskabte stigning på jord over hele landet. Det er ikke kun de øjensynlige fortjenester, der inddrages af private kapitalkræfter omkring byerne. Det er ikke det, der er det store problem. Derfor løser man ikke nogen problemer ved blot at lave en eller anden kapitalvindingsskat, der særlig skrapt rammer disse gevinster. Jeg har selvfølgelig sym-